

Language in Motion

Izbor literarnega ustvarjanja dijakov 2015-2017

Students' literary contributions 2015-2017

Erasmus+

Jakob Kovačič

Mož dežja

Deževen aprilov dan je sijal.
Pod Kidričevem varstvom je sedel
In metal v voden objem baker.
Pred njim sem zastal in mu tak dejal:

“Mož dežja, kvariš melanholijo,
Saj tihožitju platno sem razpel,
Tvoj obstoj moti računanje mer.
Mož dežja, poberi se! Adijo!”

“Skušam napolniti svojo vrzel,
Ki sem si jo sam, nalašč razvnel.
Računaj mi velikost njenih mer,
K temu, bo raje čopič tvoj hitel.”

‘Spod strehe, čez trg, črte, na trato.
Pobližje se je drugačen zazdel,
A pogled je ukradel nov oder,
Čopič začel je slikati zlato.

Kidričev pogled, letargično zazrt,
K Titovem imenu, vklesanem na hribu,
Ki vidi se ga v rani med zgradbami,
Katere usmerjajo samotno sonce,
Katerega edini žarek prodre,
Ki osvetljuje samotni curek vodnjaka,
Ki ga prekine blisk bakra,
Kateri prihaja z rok moža dežja,
Ki na mojem platnu sedi.

Tihožitje v blatu zgrajeno,
V tisti lepoti sem se odel.
Pride Mož dežja, ošini biser,
Zavzdihne in mi razlaga z vnemo:

“Merilo si nastavil, zdaj pa samo meri,
Razodeto ti bo, globoko brezno,

Ki ga hranim z dneva v dan.
Nenasitna lakota, ki žre vse.
Krater, ki sem ga na slepo vzgojil,
Požre mi vse, za kar sem in bom spoznal.”

Mož dežja je vase vsrkal vso žalost.
Mož dežja je vase vsrkal vso slavo.
Mož dežja je vase vsrkal ves razgled.
Mož dežja je vase vsrkal vso edinstvenost.
Mož dežja je vase vsrkal vso svetlobo.
Mož dežja je vase vsrkal vse gibanje.
Mož dežja je vase vsrkal ves blišč
Mož dežja je vase vsrkal moj svet,
Mož dežja je vase vsrkal moje platno.

Prečkam cesto h Kidriču nazaj.
Na mokra tla sem se trudno usedel,
In v vodo naprej metal baker,
Zaljubljen sem v ta otožen kraj.

A kaj, ko izgine,
In čakam spet,
Da kdo pride
Platno razpet.

(Natečaj literarnega ustvarjanja ob kulturnem dnevu 2017.)

Benjamin Žbogar

Bos po zemlji

Sezujem se.

Čevlje pustim na asfaltu
in naredim nekaj korakov po komaj slišnih
hladno sivih pesmih kmetov,
ki v tebi odmevajo še od jeseni.

Pusta si.

Nisi mrtva, samo spiš. Čutim, da dihaš.
Ne menim se za umazanijo,
ki jo puščaš na mojih podplatih.

Kmalu boš spet dišala.

Kmalu boš spet skrbela za nas
in mi te bomo brezčutno izkoriščali.

Mráz se mi zažira v podplate.

Zdaj je pretežko biti tu, s tabo.

Stečem nazaj k čevljem.

Kdo je umazanija?

Benjamin Žbogar

Marmor

Vzorci teme v marmorju.

Plesne poze cimeta,
polnozrnati nasmehi in druge laži
prodirajo v tvoje maslene misli.

Zdi se sočno.
Sladko. Sveže.
V resnici si solza mojih traparij.

Vse je le marmor.
Lesketa se.
A je hladen.
Tih. Okruten.

Benjamin Žbogar

Mreža

Varno

na naši strani mreže

so reke sončnic

na velikih platnih.

In reke hiš

In reke mleka in medu.

Vse raste,

se gradi,

in se cedi.

A le na platnih.

Brez sramežljivih pogledov.

Brez prepletenih prstov

in šepetanja zvezdam.

Varno

na naši strani mreže

ločujem lečo od pepela.

Benjamin Žbogar

Obarvani pogledi

Če bi stopila iz avtobusa,
bi se čas obarval marelično.
Preskočil bi zmečkane strani.
Narisal bi si tvoj pogled in si prihranil nekaj tebe.

Mogoče bi mižala.
K tebi bi šel počasi,
ker vem, da bi kmalu odprla oči.
Ker vem, da bi me počakala.

Vem, da bi se smejala,
ko bi se spet dotaknil tvojih lic.

Benjamin Žbogar

Skrbi

Prodoren glas.
Napetost v meni razkriva ostrino skrbi,
ki bi morale iti že mimo.
Z močjo filmske glasbe
se udobje zaigrane brezbržnosti
spreminja v zaklepanje vrat
in blodnje po hiši.

Nenadoma se vsi zastrmijo vame.
Nemirnega. Strtega.
Nemirne so roke, strto srce.

Strahovi, prevedeni v jezik nasmehov,
so predramljeni.

Benjamin Žbogar

Sprenevedanje ptic

Le megla in do kraja razpadla hiša
še vedno vztrajata pri petju pesmi,
ki so last žuljev
in nikoli odposlanih pisem
materam.

Že zdavnaj urejeno zaporedje črk
je razdvojeno med takrat in zdaj.
Z nesmelimi koraki se umika
skoraj vsemogočnim hladno sivim stenam.

Telepatija ne deluje več.
Samo ptice se še sprenevedajo.
Ptice so namreč dveh vrst:
gluhe in slepe.

Slepe ptice ne vidijo razpadajočih hiš,
ker so daleč zgoraj,
ne stojijo na trdnih tleh.
Gluhe
pa so gluhe zato, ker
si v ušesa tlačijo lastno čivkanje.

Benjamin Žbogar

Tovor

Vztrajna, brezupna tišina
kaplja na kupe premoga
s počasnim,
komaj opaznim ritmom.

Resničnost je zaigrana,
Resnica pozabljena.

Kam greva?

Razdvojena sva med vagone na istem tiru.
Vlak ne ustavlja, molk peljeva s sabo.

JURE BUŽINEL

Zunaj je noter.
Ne moreš se skrivati.
Noter je zunaj.

*

Potrebujem te,
kaj si mi naredila.
Zdaj pojdi nekam.

*

Danes sem rekel:
bil bom poslušal Beatle.
A nimam slušalk.

Neža Kristan

Ink Traces

You're pouring your soul on the paper,
there's a stream of an endless river of ink,
but everything in the world is transient,
you know that all could be gone in a blink.

I am on the run again,
no one is around to help me,
you can hear the dark wolf's howl,
has it always sound so beastly.

Holding in hand the pe of music,
lyrics flowing on the page,
can you alre dy hear the music,
can you hear the dark wolf's rage.

Karmen Bogataj

Krivica

Svet ni pošten, ni bil in ne bo.
Nebo do zdaj še ni gorelo.
Gorelo bo v apokalipsi. Nekoč. Mogoče.
Mogoče pravica sploh ne obstaja.
Obstaja krivica od stvarjenja sveta.

Smo ljudje brez kril, brez plavuti.
Plavuti za izginjanje v lepši, podvodni svet.
Svet za ribe in bitja brez kančka možganov.
Možganov, ki bi ustvarjali probleme.
Probleme, ki v resnici jih ni.

Ivan Likar

Jesen

Kako si lepa danes!

Oblečena v zlato,
obrobjeno s škrlatom.
Vsa siješ.

Kako si lepa danes!

Kako dišiš.
Ne bi mogel tega vonja pozabiti.
Nikdar.

A kljub lepoti;
skromna
tiha
nežna
blaga.

Srce utaplja se, nori.
Zaljubljeno v čare tvoje;
tako skrivnostne,
tako globoke;
jesenske.

Nedelja je.

Naredila si mi praznik.
Ogrnila si se v novo oblačilo.
Tako sijala zame nisi še nikdar!

Ko sonce boža tvoje lice
blestiš
razdajaš se.

Moj Bog, kako si lepa danes!

Za vedno rad bi te objel,

naj zarijem svoje ustne vate,
pobožam nežno tvoje plamteče lase
in vzamem te za vedno!

Šepetal bi ti na uho najlepše rime,
ki človeško jih srce premore.
Poljubljal tvoje bi dlani,
kakor domači kruh – rumene
in tako opojno dišeče.

Moj Bog, zagrizel bi se vate:
Danes, jutri, zmeraj!

Prevzela si me,
osvojila,
zavojevala brez boja.
In pokleknil sem pred tabo:
jesen draga, mila.

Ivan Likar

Sonce

Kakor otrok želel bi te doseči.
A ne gre.

Četudi bi na sveta kraj
za trenutek bi bilo mi dano;
dotakniti se te – ne morem.

Ječi mi duša.

A glej,
tega, kar jaz ne zmorem,
zmoreš ti.
Brez rok se me dotikaš,
brez telesa ogrevaš mi srce,
brez oči prodiraš vame;
tvoj žarek je –
poljub mi vroč.

Kako lepo je, da si!

Ob zatonu dneva
molim.
Ne več sam,
ne z besedami,
s katerimi ne morem k tebi.
Molim s tabo,
v tebi.
Molim,
kakor moliš ti.

Kako lepo je, da si!

Ivan Likar

Amen

Si že čul čebljanje morja,
ki se s kamenčki poigrava?

Nisi?

Melodija se menjava
a napev ostaja isti,
tako ti seže do obisti,
te vzame v svojo igro:

novo

radoživo

in življenja polno.

Tako nisi le gledalec;

hočeš – nočeš

peti moraš,

neprestani ta napev,

iz katerega se izvije največ

kar lahko ti sploh kdo podari:

življenje!

DA.

Življenje dalo si mi Ti!

O, večna Melodija!

O, večni Ti napev!

Amen.

KARMEN BOGATAJ

Sreča je skrita.

Tisti, ki išče, najde.

Bucika v slami.

(ANONIMEN AVTOR)

Stoji tam smreka vitka v temnem lesu,
bila pognala komaj je nedavno,
nje deblo kvišku k soncu raste ravno,
iz sence dvignila se je ob kresu.

V jasnini k svetlem soncu raste ona,
a z mrazom kmalu se približa zima,
se krošnja lomi, upanja več nima,
ledena deblo že objema spona.

A sonce z toploto svojo
načne lahko ledeno skorjo
in mrzlih, hudih dni ni več spomina.

ti sonce mojemu si svetu
in smreka je ljubezen v srcu,
saj. ljubit tebe sreča je edina.

(ANONIMEN AVTOR)

All That Is Left Behind:

I have always felt so small,
I couldn't do anything about it,
I was never able to be brave,
I just never had the need.

There's weight pressing on my shoulders,
there's darkness just before my eyes,
there's a hand that's squeezing my heart,
and there's your mouth full of lies.

Tell me how I can be strong enough,
how I can erase the darkness,
how I can destroy the hand,
that's keeping me from happiness.

The tears are leaving me blind,
the sun is too bright,
there's screaming in my head,
and all I see is white light.

And all that is left behind,
are the tears leaving me blind,
and in the end my shadow is
the only one that stays.

And all that is left behind,
are some broken bottles,
and some empty dreams.

And I don't think,
that putting my heart on display
was really a good thing,
'cause I'll just get hurt anyway.

Klara Vrabec

ZNOTRAJ

foto haiku venec

foto št. 1

Pridi, le vstopi
povabim te k sebi, da
skupaj letiva.

foto št. 2

Visoko je cilj.
Zmešnjava v glavi. Nemir.
Le noge na tleh.

foto št. 3

Zapreš vase vse.
Je bila le predstava?
Skrita lepota.

foto št. 4

Tu sanje pustim.
Čemu za soncem hitim?
V višine želim.

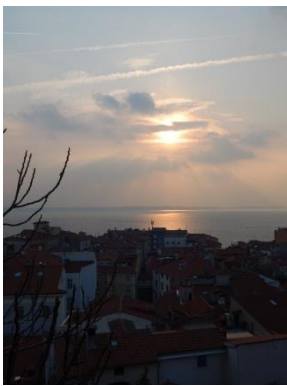

foto št. 5

Tja v neznano pot...
Kaj tam nekje se skriva?
Upanje zame.

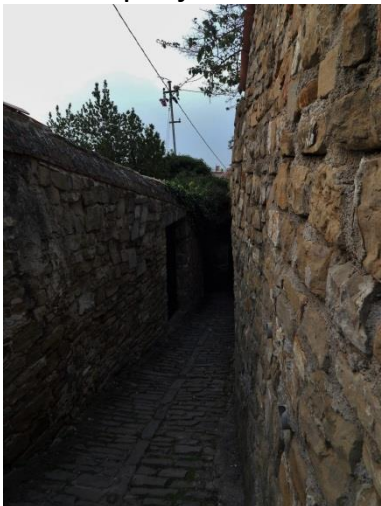

foto št. 6

Z malo truda vse.
Jasen cilj – širok nasmeh.

Boj le ni zaman.

foto št. 7

V morje strmim in
ideje lovim, misel
le nate bije.

foto št. 8

Tukaj sedimo
in Tartini nas gleda.
Le kaj bi mislil?

foto št. 9

Spomni me nate,
prekrasno poletje – bil
veter je v laseh.

foto št. 10

Biti kapljica.
Ujetost v večnosti.
Smisel življenja.

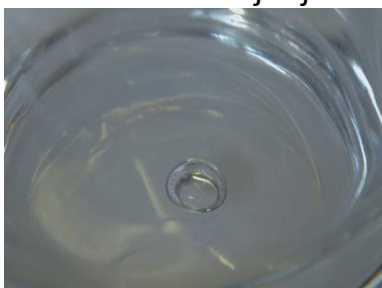

foto št. 11

Res potrebuješ,
le barve v življenju in
malo ljubezni?

foto št. 12

Je v meni, v tebi.
Boj med dvojim. Nevihta.
Zapreš in konec.

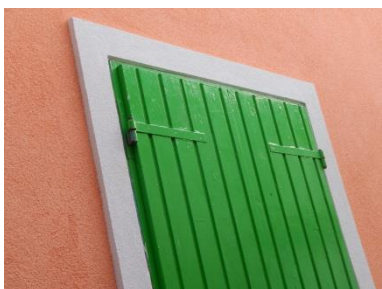

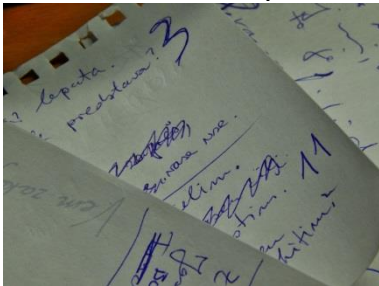
foto št. 13

Tja domov misel
me popelje – želi si
srce. Ne zmorem.

foto št. 14

Znal z besedami
igrati se Prešeren.
Res, ni mu para.

EVA BRUMAT

I never knew you

We were strangers before

Forever now friends

*

Tukaj bi bila

K morju mi srce želi

Vedno sem srečna

*

Pred mano morje

Zanimivo življenje

Srčno črnilo

*

Blizu si mi ti

Brez tebe življenja ni

Voda moj zaklad

*

Zima že grozi

Le ti srce ogreješ mi

Hot čokolada

Eva Brumat

WONDER

What if the sun doesn't rise again

What if there's only sea

Maybe than I can be

The sun you mean to me

And what if the clouds are just

The water that rise to the sky

And the moon is the one

That's saying goodbye

If all the memories are

Just the things we want to see

We have to make the world

As weird as it can be

Only than I see the sun

Sinking in the sea

Talking with the birds

Of who I want to be

Abbac x3

Bbcaa

Acbac x2

JAKOB KOVAČIČ

Glej! Slovenka počiva v gozdni idili

Poslušaj! Njen vzdih in smeh kakor jutranji piš

Okusi! Ustnice kakor najmilejši slatkiš

Čuti! Dlan jadra po telesu, kot po svili

Vohaj! Venec na laseh, dišeča obenem

Glej! Slovenec ždi na štoru osamelem

Poslušaj! Odmev groma, ki mu v prsih doni

Okusi! Poljub, kot jutro, ki travo orosi

Čuti! Sledi dežele, na deblu trdem.

Vohaj! Dela napor, oster, a mamljiv

Glej! Morja zelenega po hribih naliv

Poslyšaj! Narave pretok, šum in zven prebujen

Okusi! Studencev kristalni slad neokrnjen

Čuti! V vročini, senčni hlad kamenja vabljiv

Vohaj! Zaklad, gojila ga je dolina

Glej! Rano zadal je lisjak stekel

Poslušaj! Krik ranjenca je gluhim zadonel

Okusi! V kleti kis iz novih mehov lije

Čuti! Grčo v žrelu, ki še olje zatakne

Vohaj! V shrambi govno skrite podgane

Glej! Iz vrzeli se cedita gnoj in kri

Poslušaj! Dvoje zvonov, vsak drugo uho kliče

Okusi! Tuje dobrine, vodo zeleno, kruh črviv

Čuti! Bratov zabeljeni nož v hrbtu goreč

Vohaj! Brezna in vrtač najgloblji smrad

Glej! Globoka brazgotina še skeli

Poslušaj! Škripajoči sklepi na odru rožljajo

Okusi! Pšenico, ajdo, rž iz kostne moke

Čuti! Zamolčane grehe svojih očetov

Vohaj!

Sluti!

Aleks Birsa Jogan

KDO?

Besedo iščoč in lonec zlata.

Iskati resnico

in vedeti nič.

Čutiti le solze vret' iz srca.

Ne řjave vōde

ne pesmi 'z daljnega kota sveta.

Sonce iskati,

najti le dež.

Kakor da joče nebo.

Sonce in dež –

sopara in vse–

Bo tudi sonce zašlo.

Ponoči ne videt' nebesnih teles.

Ne pršca

ne barv 'z megle.

A lonec zlata –

z zakladom 'z solza.

Ta, ki besede ne da.

Karmen Bogataj

Pismo Facebook-u

Pozdravljena, knjiga obrazov!

Priznam, da po tvojih merilih, še nisem bila stara dovolj, ko sem izpolnila začetno stran, z mojimi osebnimi podatki. Mudilo se mi je postati del tvoje zgodbe. Navdušili so me sošolci, ki so takrat že poznali vse tvoje čare. In sama sem jih kmalu dohitela.

In sedaj...

Vem, veš veliko o meni. Poznaš me iz moje profilne fotografije, veš kaj mi je všeč – zaradi mojih všečkov, veš za vse stvari, ki me jezijo in žalostijo, zaradi mojih statusov in veš, kje vse sem bila zaradi celih albumov fotografij, na katerih se ti, kadar jo oplaziš z miško, okoli moje glave pojavi kvadratega in moje ime. »Označene« fotografije. Najbolj verodostojne priče, da sem nekje, z nekom, ob določenem času res bila. Seveda se ne oziraš, ali imam na teh slikah polna usta torte, v roki pa kozarec piva, ali v mojem najlepšem outfit-u poziram na razredni sliki s celotno zasedbo profesorjev. Da, vse to sem jaz. Le ena od več kot milijarde ljudi v tvojem neizprosni spominu. Spominu, ki ne pozabi ničesar kar vanj vtisnemo v svojih srečnih, veselih pa tudi v žalostnih in jeznih trenutkih.

Všeč mi je način, kako vprašaš »O čem razmišljaš?«. Tako vsakdanje je že vprašanje »Kako si?«, da je bolj kot ne postalo le vpljudnostna fraza, na katero se odgovori nekaj podobnega kot »V redu, ti?«. Na tvoje vprašanje pa je nemogoče odgovoriti z eno besedo ali celo z enozložnico. Sprašuješ po zgodbi in po našem čustvovanju. To je tvoja skrivnost, ne? Iščeš osebne izpovedi. Čim bolj zanimive. Take, ki sprožijo val komentarjev, pa naj bo strinjanja ali nestrinjanja. Iščeš slike in videe, ki pritegnejo človeka do te mere, da spregovori o njih. In tako se pišejo takšni in drugačni komentarji. Včasih pride do prave male vojne. Orožje so težke besede. Tehnika nežnih besed, ki govorijo težke argumente, tu ne zmaga.

Imeti na telefonu tvojo ikono, pomeni ves čas imeti na dosegu roke bazo svojih Facebook prijateljev, ki so mi na voljo za pogovor. Ter seveda, jaz njim.

Saj veš, Facebook, da ni tako idilično kot se sliši... Seveda, zaradi svoje »firbčne« ženske narave, pregledam profile veliko ljudi. Ampak glede samega »chata« ...

Upoštevajmo, da četrtno ljudi s te baze na ulici ne bi prepoznala... Naslednjo četrtno poznam iz šolskega hodnika – z večino od njih še nisem v resnici govorila. Tretjo četrtno predstavljajo ljudje, ki sicer živijo nekje blizu mene, vidim jih stati v vrsti v svoji najbližji trgovini ali pa celo v najboljšem primeru sem kdaj z njimi sedela na avtobusu. Zadnjo četrtno osemdeset odstotno sestavljajo ljudje, ki sem jih imela v nekem življenjskem obdobju, naj gre za bivše sošolce, sodelavce, ljudi s katerimi sem imela skupne dejavnosti ali pa sem se z njimi spoznala na dopustu. Zadnjih dvajset odstotkov zadnje četrtnine... To so ljudje, s katerimi sem kadarkoli govorila preko tvojih kanalov.

Še vedno me najbolj navdušiš, ko mi serviraš seznam ljudi, ki jih morda poznam. Ne vsiliš jih, le ponudiš in dopustiš, da sama izberem ali jih želim za svojega spletnega prijatelja ali ne. Izraz »prošnja za prijateljstvo« izven tvojega, Facebook-ovega okolja zveni kot nekakšna mirovna pogodba, pri tebi pa je hm... Dovolilnica za spremljanje življenja.

Mimogrede, Facebook. Se ti ne zdi beseda »prijatelj« nekoliko pretirana? Bolj mi je všeč Twitterjev »follower«, torej sledilec. Beseda prijatelj je rezervirana le za posebne ljudi v mojem življenju. Uporaba te besede na tvoji strani razvrednoti njen pomen. Ne moremo imeti več sto, nekateri celo več tisoč prijateljev... Si kdaj razmišljal o kakšni spremembi na tem področju?

Več Facebook prijateljev kot imam, večja paleta zanimivih objav mi je vsakodnevno na voljo. Več mnenj, mišljenj se kreše po zidu. Tudi tu imam izbiro. Pred drugače mislečimi se lahko popolnoma izoliram – jih »odprijateljim«, ali pa jih poskušam razumeti ter se morda od njih celo kaj novega naučiti.

Predragi Facebook.. Radovedna sem. V iskanju prijateljstev in v iskanju lastnega mnenja o svetu okoli mene. Kaj bi bilo zame bolj zanimivo od zbirke različnih ljudi in mnenj, ki jo dobim na tvojem zidu? Saj se res kdaj počutim kar malce naivno... a hkrati se mi to ne zdi nič napačnega. Socialno omrežje kakršno si, je namenjeno komuniciranju s prijatelji in to, da lahko poleg tega berem tudi mnenja, ki se razlikujejo od mojega in mi tako širijo obzorja... To se mi zdi kvečjemu bonus. Če bi se zaprla le v svoj krog isto mislečih, bi izgubila priložnost spoznati nekaj novega. Knjiga obrazov, ponujaš mi dve opciji, da se z

drugače mislečimi povežem ali pa da se od njih izoliram. In rada izberem prvo. Dilemo, ki se pojavi ob pretirani različnosti ljudi, pa raje kot z izolacijo odpravim tako, da poskušam kritično brati objave in si njim navkljub ustvariti svoje mnenje.

Izberem torej povezovanje z vsemi in ne le s tistimi, ki so mi všeč in s katerimi se strinjam... Imam pa drug problem. Ki niti ni malenkosten. Saj veš, tisto zaradi česar se pritožujejo starši vseh otrok in najstnikov, ki preveč časa preždiijo pred računalnikom in svojim mobilcem. Ločuješ nas od ljudi, ki so v tistem času, ko v nas sveti svetloba iz ekrana, okoli nas. Naši domači in prijatelji. Kar absurdno je kako zlahka nas premaga skušnjava, da se namesto nekoga ob nas, posvetimo osebi, ki je na drugi strani tipkovnice. Zgodi se, da se dobimo na pijači, sedimo za isto mizo, a vseeno vsak gleda v svoj telefon. Kot da bi bili odvisni od tebe. Odvisni od tega, da smo vsako sekundo na voljo, od tega da vsako novico zremo prvi. Kot da bi bil droga. Facebook, socialno omrežje, droga. Zadnji naziv, te še najbolj opiše. Brez zamere, Knjiga obrazov ... Imaš zelo izvirno ime, a še vedno knjiga je le knjiga v tiskani, fizični obliki. Pa tudi obrazi niso to, kar naj bi bili. Koliko lažnih profilov je zapisanih v tvoj kanal? Socialno omrežje, ki te pod svojimi stranskimi učinki naredi asocialnega, torej nedružabnega (za fizične odnose). Ironija je očitna. Droga, ki se kot vse druge droge predstavlja za nekaj dobrega, skriva pa polno stranskih učinkov. Droga, ki jo vsak dan potrebuješ določeno dozo, da te osreči. Za kratek čas, ampak vseeno občutek od katerega postaneš odvisen.

Povezovanje z vsemi, ki so »online«, vodi v izgubo stika z fizičnimi ljudmi okoli nas. In to je ta past, ki nam jo nastavljaš. Po tvojem kanalu kroži šala, da si kot zapor. Tvoji ujetniki sedimo, zapravljamo čas, pišemo po zidu in dregajo nas neznanči. To je realnost. In ne zveni preveč smešna.

Knjiga obrazov... Ne vem, kaj naj ti še povem. Kar nekaj ostrih besed sem ti namenila. A prav vse so opravičene. Ne pričakujem tvojega odgovora. »Seen« bo v redu. Zavedam se, da me povezuješ z ljudmi, s katerimi se ne morem srečati vsak dan. Vem pa tudi, da me hkrati ločuješ od ljudi, ki so vsak dan tu, ob meni. Jemljem jih preveč samoumevno, zato ne znam ceniti trenutkov z njimi. Spravljaš me v začaran krog.

Tako končujem pismo. Rečeš mi »We hope to see you again soon.« in verjemi mi, ni ti treba skrbeti glede tega, saj sem vendar

tvoja ujetnica.

»smile face«

»smile face«

»sticker«

(Esej je bil nagrajen na natečaju *Glas ženske* na temo »ali socialna omrežja povezujejo ali ločujejo ljudi«).

Yan Descloitres, Marina Ligney and Camille Perennou.

The art you cannot avoid

Like the name says "street art" has a quality like any other kind of art - it makes us feel something. I think it's specially great because nobody can avoid it! It's there, reminding you of the feeling you have got to deal with.

Street artist can be anyone, as long as his art has a message. Some of the most recognisable street artists, which have a recognisable style and try to remind people of something are Hopare, Stencil (C215), Space invader, Crew Caracha, Isaac Cardal, The Sheepest and many others.

There are different techniques they are using, like cutting paper or painting on the wall. The lasting of an art depends on the technique the artist is using. Grenoble is full of a street art. Everywhere you turn, there is something to be amazed by. And I think people can feel that. I think this means that the city has a soul!

*Beautiful piece of art,
that brights up the
whole street. It was
made by a female
artist from Argentina.*

Neža Rijavec

*I love this one,
because the man,
looking here is
actually an artist
that made this art.
He painted himself.*

*This cat is stunning
in it's pure
simplicity.*

Rymalyn

Escapade

C'est une ligne s'étendant vers l'infini
Un bref parcours, relevant d'un voyage sans prix,
Je m'engage sur cette voie, sans crainte ni doute,
Mon esprit s'envole à travers cette voûte
Qu'importe où mes pieds se posent, pas la moindre trace,
Décharge-moi des maux tandis que le temps passe.

Une douce caresse envahit mon corps
Me voilà capitaine, le gardien d'un trésor,
Je vogue parmi les sept mers, cherchant l'aventure
Dégainant mon épée contre mille créatures.

Soudain mon regard se perd dans le brouillard
Me voilà devenu gueux et pauvre vieillard
Mendiant dans les rues de Londres, demandant du pain
Je ne suis que l'ombre d'un misérable humain.

Me voilà projeté dans un lointain pays
Je suis prince né des mille et une nuits
Ce que l'on croit réalité n'est que magie
Monde où le bonheur existe et dure toute une vie.

Et tandis que j'avance dans les nouveaux abysses
Je ne peux m'empêcher de me retourner
Me voilà en proie aux malheurs et aux vices
De retour chez moi, dans ma cage enfermée.

C'est une ligne s'étendant vers l'infini
Un bref parcours d'un voyage qui se finit
Me voilà maintenant face à cet horizon
Qui délivre chaque homme de sa propre prison.

Nawel Hamadene

Piran

Sur mon rocher

Être là pour observer

Seule avec l'océan

Seule face au tumulte des vents

Le soleil doucement s'endort

Et seul scintille la bouée à bâbord

Cette immensité noire

Qui prend le pouvoir.

MARINA

Le temps que l'ecume

Fracasse le sol

La beauté du néant

A jamais tourbillonne

Pour toujours ce moment

Pure serenite qui derive

Fait chavirer nos coeurs

D'un profond bonheur

Du haut des cimes

Surplombant la mer

Je contemple l'hemisphere

De ma liberte futile

THOMAS

Devant l'immense étendue d'eau
le fracas des vagues sur les rochers
et sur cette plage de galets
le silence implacablement beau
nous fait voir la vie en rose.

GAELE

nuages cristallins
lourds de remords envolés
ils se teintent d'eau

assis sur un brin d'herbe
cote à cote, cœurs réchauffés
s'enracinent lumineusement

un gouffre si calme
ecrase en soufflant nos vies
mes cheveux paille d'or volent

des yeux qui brillent
reflets de sentiments vifs
ma gorge est sèche

pur est ce moment
petits bruissements du froid
tout s'allonge, tout brille

Rymalyn

Breaking away

It is a line stretching away to infinity,
A short route on a priceless journey.
I embark on this path without fear nor doubt.
There goes my mind, up, up and away beneath this vault,
No matter where my feet may land, not a trace remains.
Set me free from those evils while time flies by.

Ah, this sweet caress that invades my soul,
Here I am, a captain, and guardian of some treasure,
Sailing over the seven seas in search of adventure,
Unsheathing my sword to fight a thousand creatures.

And lo ! My gaze vanishes in the fog.
Here I am, a poor outcast, an old down-and-out,
Begging in the streets of London, asking for bread,
The shadow of a human creature I have now become.

I suddenly find myself landed in some faraway country;
And here I am, a prince come straight out of Arabian Nights.
What we hold for truth is nothing but magics
A world where happiness does exist and lasts for life.

While I walk in these new abysses
I can't help looking back
And feel caught anew by misfortune and depravity,
Home again, shut away in my cage.

It is a line stretching away to infinity,
The short route on a journey that has come to its end ?
Here I stand, gazing at the skyline
That sets every man free from his own prison.

Gaëlle

Haikus

Crytalline clouds
Heavy with long-gone regrets
Their hue donning a shade of water

Sitting on a blade of grass
Side by side, two hearts warming up to each other
luminously take roots

So quiet is this abyss
That blows our lives to pieces
My golden-straw hair floats in the wind

Eyes shining
Reflecting vivid feelings
My throat has turned dry

Pure is this instant
The soft rustle of the cold
All things drawing out, all shining.

Marie and Guénolée

A kind of limerick

This is not for you,
You faithless orange,
You won't have it.....

The orange runs away
Along the Slovenian river
And takes ... a selfie !

Erasmus+

